

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi J. D.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II ZK 14/22,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 grudnia 2025 r.

na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 4 grudnia 2025 r. J. D. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na przewlekłość postępowania. W piśmie tym wskazał, że „[n]a wynik od wniesienia kasacji do Sądu Najwyższego tj. 19 listopada 2020 r., trzeba było czekać ponad trzy i pół roku tj. do dnia 4 września 2024 r.”. Następnie podał, że wniósł skargę na sposób w jaki potraktowali sędziowie Sądu Najwyższego 79 osób pokrzywdzonych przez oskarżonego, którzy wystąpili w roku 2015 ze skargą do Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej. Podkreślił też, że wnosi skargę na to, że Sąd Najwyższy nie powiadomił go – jako pokrzywdzonego – o wyroku z 4 września 2024 r., II ZK 14/22, zaznaczając, że odpis tego

rozstrzygnięcia otrzymał dopiero w wyniku swojej interwencji drogą e-mailową 26 października 2025 r., a dwa dni później drogą listowną listem poleconym.

W uzasadnieniu skargi skarżący przedstawił informacje o przebiegu postępowania na różnych jego etapach, które znalazło swój finał przed Sądem Najwyższym pod sygn. II ZK 14/22 oraz opisał zachowanie oskarżonego w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość tylko wówczas, jeśli skarżący wnieść żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania

bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że skarżący nie wysunął żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania. Za żądanie takie nie można bowiem potraktować sformułowania zawartego w piśmie: „Wnoszę skargę na przewlekłość postępowania”.

W takiej sytuacji konieczne staje się uznanie, że wniesiona skarga, ze względu na brak żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania, nie spełnia wymogów ujętych w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23) i w konsekwencji podlega odrzuceniu.

Niezależnie od powyższych rozważań Sąd Najwyższy wskazuje, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy. W przeciwnym razie musi być ona uznana za niedopuszczalną z mocy prawa.

W niniejszej sprawie postępowanie II ZK 14/22 przed Sądem Najwyższym zostało zakończone wyrokiem z 4 września 2024 r., na co wskazał sam skarżący. Skarga została natomiast wniesiona na powyższe postępowanie pismem z 4 grudnia 2025 r., czyli poza tokiem postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o skardze na przewlekłość, orzeka jak w sentencji postanowienia.

Grzegorz Pastuszko

[D.Z.]

[a.]